

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

C. 23.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

diximus) multæ rationes afferri possunt. Quatuor adfert Cornelius Ianfenius. Primam, passionis generalitatem, quia ab omni hominum genere & in omnibus corporis membris, & in omnibus quibus potest homo pati, passus est. 2. passionis genus & qualitatem, quæ erat crucifixio. 3. complexionis nobilitatem, quæ dolores omnes magis reddidit sensibiles. 4. doloris puritatem, omni videlicet consolatione spoliatam: quibus addi possunt exactissima futurorum omnium dolorum scientia; itém summa mortis indignitas, propter personæ suæ summam excellentiam, de qua Paulus dixit: *Recogitate eum qui talem sustinuit à peccatoribus aduersus semetipsum contradictionem*; deinde & summam persecutorum ingratitude, quam ipse Christus considerans dixit: *Multa bona opera operatus sum inter vos, propter quod eorum vultis me interficere?* Hæc talia erant ut eorum viua & exacta consideratio sudorem sanguineum naturaliter elicere potuerint. Alius ille timor maledictionis & iræ Dei quem blasphemè ponit Calvinus, in Christum cadere non potuit, dicente Propheta de Christo: *Prouidebam Dominum in conspectu meo semper: à dexteris est mihi, ne commouear.* Vide contra has Caluini blasphemias multò plura suprâ ad Matth. cap. 27. vers. 46. & infrâ ad Ioan. cap. 12. vers. 27.

Hebr. 12.

Ioan. 10.

IN LUCÆ CAP. XXIII.

34. *Pater, ignosce illis. Non enim sciunt quid faciunt.*

DVBITARI hîc potest, quomodo tanquam causam benignissimæ suæ intercessionis, crucifigentium ignorantiam ponat Christus. Nam Scribas & Phariseos saltem ac Principes populi ex destinata malitia, & ut Pilatus bene aduerterat, ex inuidia Christû ad crucifigendum postulasse manifestè constat, ut propterea ignorantia, qua laborabant, ex malitia fuerit, & inexcusabilis. *Obsecati Iudæi in malitia sua (ait B. Leo) in quod prorupissent facinus nesciebant.* Atqui ignorantia tunc demum peccatum imminuit, & facilioris veniæ causa esse potest, quando qui ex ignorantia peccans, si sciret veritatem, non peccaret. Talem autem fuisse Iudæorum crucifigentium Christum, Paulus manifestè affirmat dicens: *Si cognouissent, nunquam Dominum gloria crucifixissent.* Et Petrus non solum de vulgo, sed & de principibus Iudæorum qui Christum crucifixerunt, dixit:

Sermo. 15.

de passion.

Domini.

1. Cor. 2.

Añ. 3.

dixit: *Et nunc, fratres, scio, quia per ignorantiam fecistis, scitis & principes vestri.* Christus ergo de ignorantia hinc loquitur excusabili, quæ talis erat, ut, si sciissent quid facerent, non essent facturi. Causa quidem huius ignorantie in multis fuit malitia & invidia, sed quæ erat corrigibilis. Calvinus, ut hunc nodum soluat, in alterum extremum defertur. *Verisimile (inquit) est Christum non pro omnibus orasse, sed tantum pro misera plebe, quam zelus inconsideratus non autem deliberata impietas rapiebat.* Nam ut de Scribis & sacerdotibus nulla spes residua, pro illis frustra orasset. Hæc ille. Dupliciter errat: primum quod orauerit pro sola plebe. Nam Lucas aperte de plebe dicit: *Sequebatur eum turba multa populi & mulierum, quæ plangebant & lamentabantur eum.* Petrus quoque Principes non secus ex ignorantia peccasse quam populum loco citato affirmavit. Alter error magnam habet impietatem. Christum frustra pro Scribis oraturum. Nam de his ipsis dicit S. August. hæc Christi verba tractans. *Insani sunt, medium sum: sciant, patienter fero: cum occiderint, tunc sanabo.* Serm. 8. & 9. de verbis Apostoli. Sic beatus Leo loco citato: *Misericors Dominus, qui etiam interfectores suos sua morte volens saluare, pro ignorantia scipientium de crucis altitudine supplicabat.* Et iterum serm. seq. *Qui venit peccatores saluos facere, nec ipsis quidem interfectoribus suis misericordiam denegavit.* Rursum August. serm. 59. de verb. Domini: *Credentes sanguinem eius biberunt, quem sciendo fuderunt.* Vnde & Lucas alibi ait: *Multa etiã turba sacerdotum obediebat fidei.* Vbi bonus Beza voculam *sacerdotum* è textu expungere studiosè conatur.

Calvini
duplex
error.Serm. 8. &
9. de ver-
bis Apo-
stoli.

Añ. 6.

43. *Amen dico tibi, hodie mecum eris in Paradiso.*

ETiam ex hoc dulcissimo diuinæ misericordiæ flore aliquid veneni fugere, aliquid quod contra pietatem diceret in hoc tanto opere pietatis advertere, & ad summam Christi bonitatem oculum nequam adferre Calvinus poruit. Ex his quippe Christi verbis misericordia & amore plenis, fiducia ac præsumptionem impiam stabilire, satisfactionis necessitatem ac fructum tollere, confessionis usum subannat: homo impius conatur. Audiamus loquentem belluam. *Primò (inquit) notanda est incredibilis facilitas, quod sine mora latronem tam humaniter complectitur, sibiq; beata vita socium fore promittit. Quare minimè dubium est, quin sine exceptione omnes admittere paratus sit qui ad eum cõfugient.* Vnde. certè statim

Pœnitentiã
& satisfã-
ctionis ne-
cessitas de-
fenditur.

statuere licet, modo memor sit nostri, nos saluos fore. Porro fieri non potest ut eorum obliuiscatur, qui suam ei salutem comendant. Per has dulces benedictiones seducit Calvinus corda innocentium. Christi quidem facilitas ac misericordia incredibilis in hac parte fuit: sed & latronis fides, charitas, spes, totaque poenitentia admirabilis erat, ut mox dicitur: sine quibus similem sibi certo promittere a Deo misericordiam magna temeritas ac praesumptio est. Est quoque minimè dubium, quin sine exceptione omnes admittere paratus sit Deus qui ad eum confugient; sed qui ita confugiunt ut oportet, qui non cum sola fide aut fiducia Calviniana, sed qui cum fide vera Catholica, cum humili & veraci poenitentia, cum flagranti charitate, cum inuocatione debita, cum peccatorum praeteritorum acri odio, cum serio & firmo emendationis proposito, ad Deum confugiunt. Qui ita ad Deum confugiunt, sine exceptione omnes admittere paratus est Deus: non quod his positis admittere teneatur Deus, sed quia hoc diuinae bonitati congruit & hanc nobis spem diuinitus reuelatae Scripturae faciunt. *Nec tamen certo statuere licet* (ut loquitur Calvinus) *modo memor sit nostri, nos saluos fore: sed certe optime sperare licet, qui ad Deum confugiunt sicut oportet, illorum Deum non immemorem fore, sed ad salutem recipere. Nec etiam fieri potest ut eorum obliuiscatur, qui suam ei salutem comendant*, modo illa commendatio ordine ac debite fiat, iuxta ea quae Deus in Scripturis ab illis exigit, qui se illi commendant, & ad eum confugiunt. *Lauamini mundi estote, auferite malum cogitationum uestrarum ab oculis meis, quiescite agere peruersè, discite benefacere, querite iudicium, subuenite oppresso, iudicate pupillo, defendite viduam; & venite, & arguite me, dicit Dominus. Si fuerint peccata uestra ut coccinum, quasi nix dealbabitur.* Hoc est confugere ad Dominum: hoc est suam ei salutem comendare: hoc est Deum sui memorem habere. Sed iocus ac ludus haec sunt, prout huius postea imposturae dabitur. *Quod si* (inquit) *latroni tam facilis transitus in caelum fuit, quia in ultima rerum omnium desperatione recubuit in Christi gratiam, multo magis hodie Christus mortis victor manum è folio suo nobis porriget, ut in vite societatem colligat.* Aduerte imposturam. *Facilis* (inquit) *illi transitus in caelum fuit, quia in ultima rerum omnium desperatione recubuit in Christi gratiam.* Fallit lectorem impostor. Non propter hanc causam tam facilis huic latroni in caelum transitus fuit: non quia in ultima rerum omnium desperatione, hoc est, ubi nihil in eo erat unde veniam speraret, nulla fides, nulla poenitentia

Praesumptio Calviniana reijcitur.

Modus confugiendi ad Deum. Esai. I.

Latroni unde tam facilis in caelum transitus.

tentia, nulla charitas (hæc enim certè vltima est hominis peccatoris desperatio) hoc solo nomine, quòd in Christi gratiam recubuit, id est, hoc solo nomine quòd fiduciam salutem concipere ausus fuit, tam facilis illi in cælum transitus fuit. Imò neque propter illam fiduciam omnino tam facilis illi in cælum transitus fuit. Fuit sanè illa eius fiducia, qua in Christi gratiam recubuit, vna egregia dispositio, qua veniam peccatorum consequatur; dispositio, inquam, non causa aut meritum; nisi nunc animo in diuersa mutato pœnitentiam peccatoris (cuius hæc fiducia & spes veniæ vna pars est) remissionis peccatorum causam ac meritum saltem de congruo esse, fateri Calvinus velit. Ait enim: *Quia in Christi gratiam recubuit. Qui modus loquendi causam & rationem denotat.* Sed certè hæc in latrone fiducia & spes veniæ qua in Christi gratiam recubuit, fuit vna egregia dispositio ad veniam a Christo consequendam. Sed nec fuit sola dispositio, quam

*Latronis
varia vir-
tutes præ-
ter fidu-
ciam.*

fides eius planè admirabilis, confessio quoque fidei nobilissima, charitas admodum feruens & egregia, peccatorum suorum aperta confessio, aliæque adhuc plura non secus eum ad hanc veniam disponebant, quàm fiducia concepta; nec tantam facilem in cælum transitum, id est, ad talem veniæ quam paradysum ei eodem die promitteret, vlla dispositio illa erat. Nam ad veniæ quidem peccatorum & ad iustificationem impendendam disponit pœnitentia, fides, fiducia, aliæque virtutes ex specialem Dei gratia productæ: sed ad gloriæ mensuram aut gradum (qualis hic vnus erat, confestim in paradiso esse) sicuti nec ad ipsam gloriam adeundam illa disponunt, quum in huiusmodi glorificatione tota gloria sit pura gratia. Est enim vniuersa æterna quibusdam mera gratia, qui nihil ad eam consequendam iam iustificati operari potuerunt; quibusdam vero, qui iam iustificati bona opera fecerunt, & gratia, & merces.

Duobus igitur modis fallit lectorè Calvinus. Quòd enim in Christi gratiam hic latro recubuit, nec tam facilis in cælum transitus vlla causa fuit, nec ipsius remissionis peccatorum sola causa aut sola dispositio fuit. Quod ipsemet Calvinus ex parte nobis explicabit. Primum enim de fide huius latronis dicit. *Nescio an à mundo condito magis rarum & mirabile fidei exemplum unquam extiterit. Nam repente aliquid penetrat quàm Apostoli omnes & reliqui discipuli, in quibus docendis tantum opera consumpserat ipse Dominus. Deinde confessionem fidei non minus admirabilem agnoscit. Neque id modò (inquit) sed Christum in patibulo regem adorantem*

*Latronis
virtutes.*

regnum eius celebrat in horrenda & plusquam deformi abiectione, moribundum pronunciat vite authorem. Postea patientiam ac tolerantiam eius prædicat. Quod autem cruciatus suos animosè negligens, imò quasi sui oblitus ad spem & desiderium occulta vita rapitur, sensum humanum superat. Quare & mortificationem carnis, & patientiam, & fidei altitudinem, & spei constantiam, & pietatis ardorem ab hoc Magistro discere non pudeat. Hæc hoc loco Calvinus ab Ambrosio priùs ac Leone Papa diligenter obseruata. Quibus adhuc adicere licet humilem peccatorum suorum confessionem, Nos digna factis recipimus, honoris Christi defensionem, Hic autem nihil mali fecit, charitatem erga proximum (vt notauit in hunc locum Beda) qua eum fraternè corripuit dicens, Nec tu Deum times, &c. Propter has igitur tot ac tantas virtutes, non propter solam fiduciam qua in Christi gratiam recubuit, facilem à Christo veniam impetrauit?

Serm. 44.
& 45.
Serm. 2.
de passion.
Domini.

Pergamus nunc cum Caluino. Absurdum enim (inquit) esset, ex quo chirographum nobis contrarium affixit cruci, mortemque & Satanam profligauit, & in sua resurrectione triumphum egit de mundi principe, nobis non equè facilem & promptum esse ac latroni transitum à morte in vitam. Quisquis ergo vera fide anima sua custodiam Christo moriens iradet, non extrahetur in longum tempus vt suspensus langueat, sed eius voto eadem, qua erga latronem usus est, benignitate Christus occurrer. Hæc Caluiniana collectio dupliciter claudicat. Primum, quia non sequitur: Christi nunc maior est gloria quam in Cruce fuit, ergo par & eadem misericordia. Non enim à ratione diuinæ gloriæ, sed à ratione immensæ charitatis Dei & Christi, misericordia ortum capit. Christi autem in nos immensa charitas nunquam ardentius flagrauit quam in cruce, vbi torcular calcauit solus, & non fuit vir de gentibus cum eo, ab omnibus derelictus, vbi precium redemptionis de facto persoluit; vbi victima mactata adhuc in ara stetit; vbi se totum pro nobis obrulit; vbi se maximè Patri humiliavit. In hac igitur tam ardenti flamma maiores scintillæ hinc inde euolatunt. Orat pro persecutoribus. Matrem commendat discipulo: exclamat, Sitio, non potum, sed salutem humanam: denique huic latroni paradysum promittit. Hic magis sese diffudit misericordia, vbi magis exarsit charitas. Hic mustum propinauit, qui adhuc in torculari stetit; & facilius atque vberius bibit, qui fonti proximus astitit. Denique Christi in teris beneficia gratiæ singularia, non sunt exempla, sed mi-

Caluiniana collectio dupliciter claudicat.

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.

Serm. 7.
ser. 3. post
Domin.
Palm.

Manet
pœna re-
missa cul-
pa.
Caluini pu-
ridum &
puerile ar-
gumentum.

racula; Deinde fallit iterum tota Caluini consecutio, nisi eadem fide, fortitudine, patientia, aliisque virtutibus animæ suæ custodiam Christo morientes tradimus, quibus suam hic latro Christo commēdauit. Vnde sapienter Augustinus: *Ante militem latronis fidē ostende, & tunc tibi latronis beatitudinē pollicere.* Sed nunc quod tota Caluini tendat oratio, & quos hætenus cunictosegit, qui nunc proximè sequitur verborum frages ostendit. Itaq; *fac, fiat putidum illud Sophistarum cōmentum de pœna repetitione quum culpa remittitur: quia videmus, ut Christus, quem reatu absoluit, simul à pœna liberet.* Huc hætenus collimauit Caluinus; ad hoc venenum tandem infiltrandum Christi gratiam & bonitatem hætenus prædicauit. Sed nec antegressæ orationis filum huius conclusionis relaxare potuit; nec quod nunc dicit, aliquam nouam texturem adferre: Christus latronem sic à reatu absoluit, ut à pœna liberet; ergo quoties culpa remittitur; nulla est pœnæ repetitio. Tam malè sartum hoc argumentum est, ut eius inanitas nullo puero trāspareat. A particulari cōc. ad generale. Quis putat hoc vitium non videt? A fidei exemplo tam raro ac memorabili, quale à mundo condito non exiit, (sunt Caluini verba) fidem simpliciter veram, qualis in quolibet credente necessario reperitur, argumentatur. Argumenti absurditatem quis non aduertit? A multis cum fide virtutibus coniunctis, ad solam fidem ratiocinatur. Quam hoc à ratione imò & à pietate procul alienum sit, quis ignorare potest? Denique ex privilegio gratiæ in Cruce factæ, regulam communem statuit. Consequentiæ vanitatem quis tandem approbabit?

At aliquid suæ collectioni obicere vult ipse Caluinus. Vult. Quasi nihil aliud obijci queat aut debeat. Atqui quænam iam cōtrā obieciamus, soluat qui potest Caluinista. Audiamus interea quid ipse sibi opponat, & quomodo soluat. *Nec obstat (inquit) quod latro pœnam cui addictus erat, nihil omnino ad extremum usq; sustinet: quia hic nulla compensatio nobis fingenda est, qua ad placandum Dei iudicium piaculi vice fit (quemadmodum Sophista delirant) sed pœnis corporalibus simpliciter electos suos Dominus ad displicentiam & odium peccatorum erudit, itaq; Christus latronem paterna disciplina ad abnegationem adductum, quasi gremio suo excipit, non ad ignem purgatorij ablegat.* Latronem illa pœna, cui addictus erat, ad placandum Dei iudicium aliquam compensationem attulisse, non improbabiler dici potest, si illam pœnam sceleribus suis debitam (quod publicè professus est, dicens, Nos digni

factū recipimus) veluti illis iuste debitam alacriter suscepit; & in aliquam compensationem à Deo acceptari humiliter petierit. Quod ut eum fecisse plusquam probabile est, quia qui mentem fide illuminavit, animum quoque pœnitentiæ studio imbuisset (quum fides & pœnitentia pariter in Scripturis coniungantur) dubitari vix debeat; ita etsi non fecerit, nec de tali compensatione cogitauerit, tamen propter causas antedictas, ab aliis peccatoribus nullam à Deo pœnam temporalem remissis peccatis exigi nullo modo consequitur. Pœnæ autem temporalis compensationem, ad placandum Dei iudicium piaculi vice persolui; non est Sophistarum delirium, ut hic de irat Calvinus, sed est diuinarum Scripturarum & SS. Patrum luculenta & sapiens doctrina: quam diligenter explicatam, & contra omnes Caluini cauillationes solide defese. *See* videre licet apud Rob. Bellarminum: ne hic frustra actum agamus.

Proprium autem hoc loco Caluini delirium, quo imperito lectori nebulas offundit, paucis refutabo. Aut pœnis corporali- bus simpliciter electos suos ad displicentiam ex odium peccati Dominum erudire. Sic latronem paterna disciplina ad sui abnegationem adductum affirmat. Ad latronem quod attinet, non illa supplicij pœna ad sui abnegationem, sed admirabilis diuini Spiritus gratia eaque repentina & efficacissima, ad memorabilem istam conversionem, cum tot virtutibus coniunctam, adduxit; quod ipse Calvinus hoc loco non diffidetur. *Quo* inquit *maiori admiratione digna est Spiritus S. gratia, que tam luculente hic se exeruit.* Pœna quam sustinuit, non fuit paterna disciplina, qua cum Deus erudiret; sed fuit debitum sceleribus supplicium, quo digna factis accepit. Paterna disciplina qua Deus suos filios castigat, ut Paulus ad Heb. prolixè docet, non est pœna flagitiis debita; sed est varia pro Christi nomine & pro veritate afflictio, persecutio, bonorum rapina, iustis & credentibus propter ipsam iustitiam iniusta, propter si lei confessionem suscepta, propter veritatis & pietatis defensionem tolerata. Quum enim dixisset, *Rememoramini pristinos dies, in quibus illuminati magnum certamen sustinuisistis passionum &c.* moxque adieciisset, *Patientia vobis necessaria est, ut Dei voluntatem facientes, reportetis promissionem* (de Dei voluntatem facientibus & multa pro pietate patientibus loquitur, non de sceleratis & flagitiosis ad odium peccati iusto supplicio erudendis) ac deinde magnum iustum catalogum texuisset, qui iustitiæ ac pietatis nomine

Controuer.
tom. 2. de
panit. lib.
4. c. 8. &
seqq. Item
cap. 14. &
seqq.

Satisfac-
tionu pœ-
ne & di-
sciplina
pat. vna
differen-
tia.

Heb. 10.
32.
36.

Heb. 11.

- (non flagitiorum suorum causa, ut ad odium peccati erudirentur) *distēti sunt*, ut septē filij Machabæorū; *ludibria & verbera experti*, insuper & vincula & carceres, ut Ierem. & Michæas; *lapidati sunt*, ut Zacharias sacerdos & Naboth; *scissidich*, ut Elaias à Manasse Rege; *tentati sunt*, ut Ioseph & Iudith, in occisione gladij mortui sunt, ut 85. sacerdotes ab impio Saul interfecti, *circuierūt in melois*, in pellibus caprinis, *egertes, angustiati, afflicti*, quibus dignus non erat mundus, qui videlicet tot his malis ac pœnis corporalibus non ad odium peccati, sed ad virtutis ac pietatis incrementa erudiebantur.
- Heb. 12.
 1. tandem ad ipsos Hebræos rediens, *Per patientiam* (inquit) *curramus propositū nobis certamen*: mōxque Christi redemptoris exemplo ob oculos proposito, *ut non fatigētur animi suis deficientes*, quia nondum vsq; ad sanguinem resistissent aduersus peccatum repugnantes, id est, contra infidelitatis & negationis Christi tentationes, prolixè docet, *ut nō negligam disciplinam Domini*, quia Deus quos diligit castigat, & flagellat omnem filium quem recipit. Tota hæc castigatio paterna non est eruditio ad odium peccati quod perpetrarunt, & cuius nomine puniuntur, ut hic latro punitus est, sed est eruditio ad odiū peccati ne perpetraretur, & ut possint aduersus peccatum repugnare etiam vsque ad sanguinem resistēdo. Quare totam hanc doctrinā postea concludens, ait. *Omnis disciplina in presenti quidem non videtur esse gaudij, sed mœoris*: postea autem fructum pacatissimum exercitatis per eam reddit iustitia: id est, iis qui per patientiā malis assueuerunt, & longa exercitatione probati fuerunt (*tribulatio enim patientiam operatur, patientia probationem*) fructū duplicem adfert, primum pacatissimum, siue tranquillitatis & pacis *εἰρημνός*, quia animo pacato omnia tolerat, deinde iustitiæ *δύναμις*, quia facit hominem iustum quatenus ea admonitus peccatum fugit. Deo que arctius adhæret, quod aliis verbis antea dixerat, *Dei nos erudire ad id quod utile est in recipiendo sanctificationem eius*, *εἰς τὸ μὴ ἀπαρῆν τῆς ἀγίας & ἀβύσσου*, id est, propter nostram utilitatem, ut sic eruditi participes simus eius sanctitatis quæ in Deo est, siue ut simus sancti ac iusti pro modulo nostris sicut Deus est. Hæc est paterna disciplina, qua iusti, & electi filij Dei exercentur, ad fugā peccati, & sanctitatis ac iustitiæ incrementū, non illa quā fingit Calvinus, qua impij & peccatores percutiuntur, ad displicentiā & odiū peccati in quo sunt, vel quod perpetrarūt. Vicinitate & affinitate verborū fallit *lector* Calvinus. Paterna quippe Dei disciplina ad peccati odium

Vicinitate
 verborum
 fallit Cal-
 uinus.

erudit, ne committantur, vt Apostolus nos docuit; & eius finis est nostra sanctificatio, iustitia, corona. Disciplina & castigatio, qua Deus (punit peccatores vt à peccato desistant (in quo genere dictum est, *Multiplicatae sunt infirmitates eorum, & postea accelerauerunt: & rursum, Vexatio dabit intellectum*) est quidem aliquo modo paterna, quatenus misericorditer ad emendationem prouocat; sed quia necdum tales filij sunt, non eos proprie vt pater filios castigat, sed vt dominus seruos ad officium reuocat. Castigatio autem illa, qua iam sibi reconciliatos certis adhuc pœnis Deus subiicit, non est paternæ misericordiæ, sed diuinæ iustitiæ opus, quia *vniser-* Psal. 245
sa via Domini circa peccatores misericordia & veritas. Ideo Psal. 106
misericiam & iudicium cantat ei Propheta. Ideo vocatur, Psal. 111
miserans & miserator & iustus. Ideo rursum dicitur, *Patiens* Exod. 34
& longanimis & multa miserationis, & verax. Sic præcedit misericordia iustitiam; & quibus præstitit Deus misericordiam, ab illis adhuc exigit iustitiam: nõ quidem summam, sed neque nullam. Dimisit Deus filiis Israël orate Moysæ scdam illam rebellionem & murmur contra Moysæ & Aaron. *Dimisi* (inquit) *iuxta verbum tuum.* Tamen vide quid addat. Num. 14
Atamen non videbunt terram pro qua iuravi patribus eorum. Rursum atrox illud idololatriæ crimen de vitulo aureo orate similiter Moysæ dimisit Deus, ne prorsus eos à facie sua reiceret, aut scdus cum eo abrumperet: sed addit. *Ego in die* Exod. 32
visionis visitabo & hoc peccatum eorum. Postquam Dauidi penitenti Propheta dixerat, *Transtulit Dominus peccatum* 3. Reg. 12
tuum; quo reparatam cū Deo amicitiam ei significauit: adiecit tamen vt iustitiæ quoque diuinæ locum adhuc esse intelligeret, in pœnam quidem adulterij, Filius qui natus est tibi, morte morietur: in pœnam homicidij, Non recedet gladius à domo tua in æternum. Sic nimirum misericors & miserator est Dominus, & iustus.

Sed necdum Caluino cauillandi finis. Notandum (inquit) præterea est, quibus clauibus latroni aperta fuerit regni cœlorũ Caluini pæ-
ianua. Neque enim hic vel Papalis confessio vel satisfactiones tidum ca-
in rationem veniunt: sed pœnitentia & fide contentus est Chri- uillum.
stus, vt ad se venientem vltro excipiat. Breuiter respondeo: Neque etiam hic vel Euangelica prædicatio, vel disciplina confistorialis, vel Baptismi susceptio, vel Cœnæ Dominicæ participatio in rationem venerunt, sed pœnitentia & fide contentus est Christus, vt ad se venientem vltro excipiat. Non videt cæcus hæreticus hoc insulso cauillo non aliter explodi quæ

sua secta in peccatoris conversione vel sanctificatione adhibere solet, quam quæ in Ecclesia Catholica perpetuo adhibita fuerunt. An quia Christus per excellentiam vno verbo peccata remisit Magdalene, paralytico, & huic laironi, ideo in Ecclesia Christi omnis Sacramentorum & disciplina Ecclesiastica vltus veluti res ridicula explodetur, vt sola sufficiat poenitentia & fides coram Deo? An quia Christus sine clauibus regnum caelorum aperuit, ideo clauis regni caelorum à Christo Petro datae in puteum proiciuntur? An ideo Ecclesia nullas clauis habet? Hæc sunt insolita & putida Caluini cauilla, nulla refutatione digna. Garrit tamen adhuc in hoc suo insipido cauillo mirè sibi placens. *Atque hinc* (inquit) *melius iterum confirmatur quod nuper attigi, si quis grauetur latronis vestigiis insistere, & præeuntem sequi, dignum esse aeterni exitio: quia impio fastu seipsum ab aditu caelorum arcet.* Et ceteris sicut in latronis persona commune obtinenda venia pignus nobis omnibus Christus dedit, sic rursus tanto miserum illum honor dignatus est, vt omni propria gloria exuti, non nisi in vna Dei misericordia gloriemur. *Quod si verè & serio se quisque nostrum excutiat, meritò nos pudefaciet immensa scelerum nostrorum congeries, vt hominem perditum, qui mera gratia salutem adeptus est, ducem & antesignanum habere minimè pigeat.* Hæc Caluinus. quibus nescio an aliquid magis vel impium vel stolidum scribere potuerit. Vult nos latronis vestigiis insistere, & præeuntem sequi. Quomodo verò? An vt tota vita latrocinemur aut scelera sceleribus accumulamus sicut ille? Quis ait Caluinus. *Nam si serio se quisque nostrum excutiat, meritò nos pudefaciet immensa scelerum nostrorum congeries.* Ergo omnes etiam in Christo ab infantia regeneratos sceleratam vitam ducere, & latroni isti similes esse Caluinus iudicat. Omnino eum ita iudicare, hæc verba conuincunt. Nisi enim sceleratam vitam duxerint, quomodo immensa scelerum congeries vnumquemque pudefaciet, aut quo modo latronis vestigiis insistet? Sed absit hæc tanta impietas à Christianis peccatoribus. Qui in adulta ætate ad Christum accedunt, poterit illis fortasse cum Apostolo dici: *Hæc quidem fuistis, aduerti, rapaces, &c.* Sed an illud quoque contra Apostolum dicitur; Adhuc etiam tales estis: ideoque nec abluti, nec iustificati, nec sanctificati estis? At verò ab inuente ætate in Christo regenerati si immensam scelerum congeriem vnusquisque habet vnde pudefiat, quæ tandem erit inter fidelem & infidelem, Christianum & Paganum discrepantia? Ergo omnes

Caluinus
vult omnes esse
sceleratos
latronis
exemplo.

1 Cor. II.

seruiat

seruiunt iniquitati ad iniquitatem, & exhibent membra sua Rom. 6.
 seruire immunditia ad iniustitiam, nec vllus est qui exhibet
 membra sua seruire iustitia in sanctificationem, de quo iterum
 agere gratias Apostolus possit, & dicere, Gratias ago Deo quod
 fuistis serui peccati, nunc autem ex corde obedistis in forma
 doctrinae in qua traditi estis. Imò nec quando hoc dixit, iuxta
 Caluinum vera dixit, quia immensa scelerum congeries vnum
 quemque p̄defaciēbat, & latronis vestigiis insilire debue-
 runt. Sed est hæc Caluini impia ac derestabilis doctrina, cuius
 alibi notas deprehendimus, & hinc argumentum præberis sic ex
 iustitia Christi imputata, & gratuita peccatorum remissione,
 omnes esse iustos, vt in seipsis maneat impij, scelerati, pleni
 immunditia, & omnibus flagitijs contraminati. Propterea
 quoque vult in latronis personam cōmune obrinenda venis pignus
 omnibus dari: quasi quod ille speciali priuilegio obtinuit, ab
 omnibus certa fide & ex communi lege expectandū sit: vt vi-
 delicet post vitam sceleratè ac flagitiosè diutissimè ductam,
 vnico hoc verbo, *Memento mei Domine*, salui fiant. Docet qui-
 dem hoc exemplum nō esse de Dei miseratione vllō tempore
 desperandum. Sed aliud est, non abiicere spem, vt Dei miseri-
 cordiam quouis articulo implores; aliud & longè aliud, in
 quamuis diuturna impietate certam tibi ex sola inuocatione
 salutem polliceri: aliud non desperare, aliud præsumere: aliud
 in naufragij periculo tabulam arripere, aliud absque nauigio
 te mari committere: aliud in virgente morbo medicum aduo-
 care, aliud nullam sanitatis curam gerere. Si bene memini (ait
 D. Bernardus) vnum latronem in toto Canone Scripturarum
 inuenio sic saluatum. Noli ergo huic tam periculosa expectationi
 te committere. Dicit aliquis in corde suo, ait Augustinus, Non
 me adeò contristet conscientia rea, video sub momento latroni
 sua crimina donata. Immitit diabolus securitatem, vt inferat
 perditionem. Sed diaboli partes Caluinus hinc agit: & quod in
 Augustino sequitur, ex Caluini doctrina locum habuit. Nec
 dinumerari possunt quantos hæc inanis spei umbra deceperit.
 Innumeri quippe Caluinistæ hac fiducia Calviniana decepti,
 cuius in hoc latrone commune pignus tot verbis persuasit
 Caluinus, in hæresi & vitæ turpitudine perierunt. Sanè vt eum
 meritò iudices insanire qui se quadriduo post mortem resusci-
 tandum persuadeat, quia vnum Lazarum quadriduanū Chri-
 stus resuscitauit; ita profus insanus iudicandus est, qui tota
 vita flagitiosè ducta, id sibi certò persuadeat in immensa illa
 scelerum congerie, se sola fide ac fiducia sua, omnium præte-

Caluini
 Epicurea
 & execrā-
 da doctri-
 na.

Latronis
 exemplum
 quid do-
 ceat.

Serm. 38.
 in paruis
 serm.
 Serm. 7.
 ser. 2. post
 Dom. Pal.

ritorum veniam, idque sine vllis in igne emendatorio penis, facile & vnica inuocatione impetraturum, quia vni latroni similem gratiam Christus fecit. Certè non magis in latronis persona commune omnibus obtinendæ veniæ pignus est, quàm in Lazari personâ commune omnibus post quadragesimum resuscitandi pignus erat.

IN LVCAE CAP. XXIII.

39. *Videte manus meas & pedes meos, quia ego sum. Palpate & videte, quia spiritus carnem & ossa non habet, sicut me videtis habere.*

ONTRA realem & corporalem in venerabili Eucharistia præsentiam valere hûc locum, multum sibi persuasit Calvinus, persuaserunt & alij nostri temporis sectarij. Sic enim scribit hoc loco Calvinus. *Quum Christus palpabile esse suum corpus pronunciet, & solibus ossibus compactum, hisque notis discernat à spiritu, scite & rere adductus est hic locus à nostris hominibus ad refellendum eiusdem errorem de transsubstantiatione panis in corpus Christi, & de locali corporis præsentia, quos homines præposteri in sacra Cœna fingunt. Audiuimus propositionem Calvini. Duo ex his verbis probare vult: primum nullâ esse panis in corpus Christi transsubstantiationem: deinde nullam esse localem corporis Christi in sacra Cœna præsentiam. Attende an aliquod horum probet. Nam (inquit) illic volunt esse Christi corpus, et nullum corporis signum apparet. Si nullum in sacra Cœna corporis Christi signum apparet, & panis ille Eucharisticus verum Christi corpus non est, an non Calvinus Christi verba. *Hoc est corpus meum*, penitus & omnino inania reddit. Si enim panis ille benedictus à Christo, nec corpus eius est, nec signum corporis, quid erit? Deinde quomodo Calvinus illa Christi verba super Matthæum exponens, affirmat, *panem, quia symbolum est corporis Christi, vocari corpus*, si nullum hic signum corporis apparet? An non & sibi apertè contradicit, & verba Christi penitus euacuat?*

Transsubstantiatio deficitur.

Institut. lib. 4. c. 17. num. 15. Caluini vox infidelis. Dicit aliquis Calvinista, *nullum hic corporis signum apparet, quia non videtur vlla species corporis, & hoc Calvinus dicere voluisse, quia alio in loco conversionem panis in corpus Christi, ficticiam vocat illusionem, cuius nullus in terris oculatus est.* Sed hæc nihilo melior ratio est; quia ipsa infidelitate